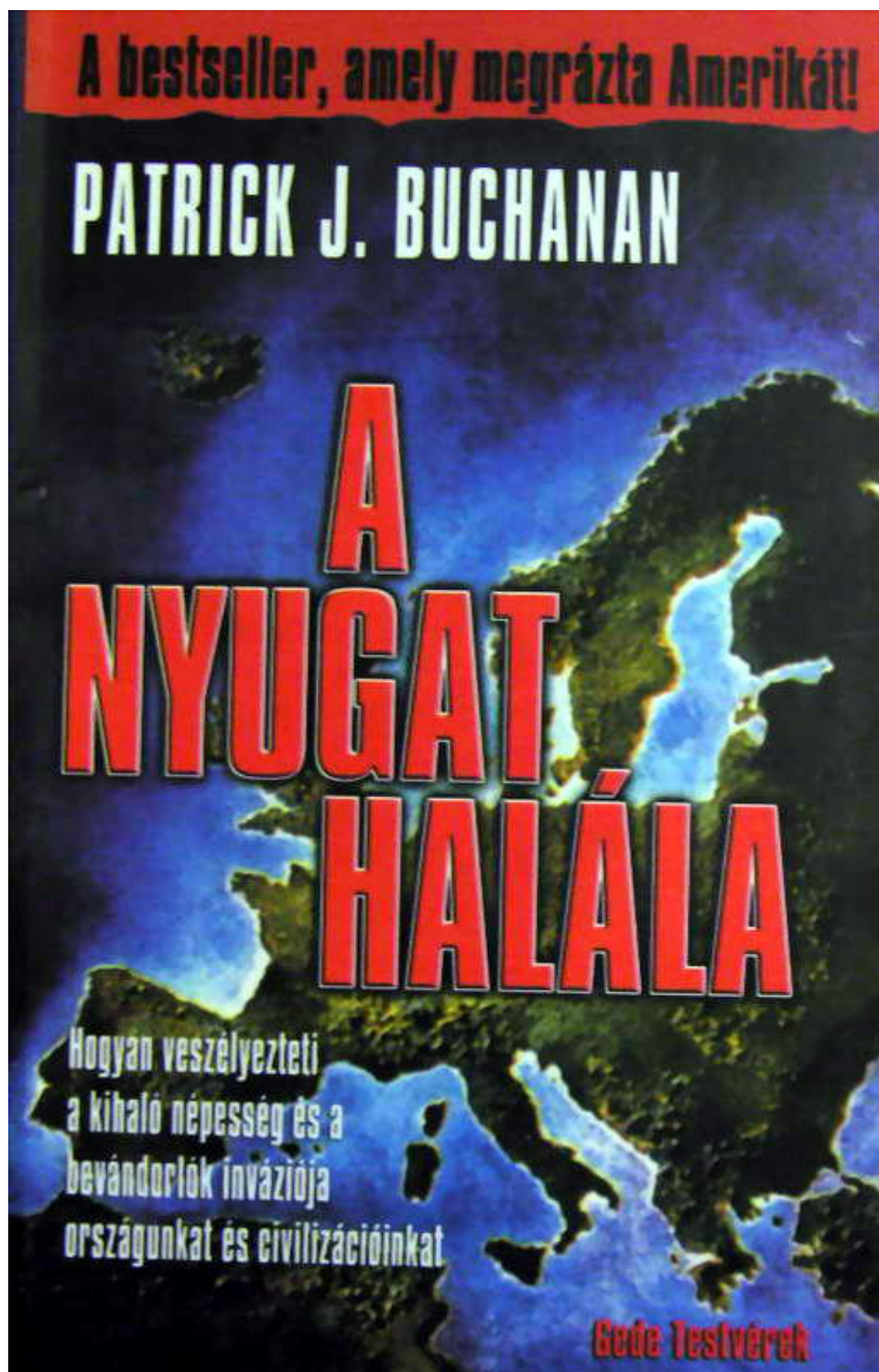




„A lakosság kihalása és a bevándorlók inváziója” – Az amerikai keresztény-konzervatív tábor egyik főideológusa fölöttébb pesszimista jövőképet tár az olvasó elé

A Nyugat alkonyától a Nyugat haláláig

2005. január 7. péntek, 07:00 | Szerkesztőség

Mióta 1918-ban megjelent Oswald Spengler híres műve, A Nyugat alkonya, külön műfajjá vált a nyugati civilizáció hanyatlásáról szóló elmélkedés. Pat Buchanan legújabb könyve azonban már a Nyugat haláláról szól.

Patrick J. Buchanan (1938) konzervatív politikus, Nixon, Ford és Reagan egykori tanácsadója, befolyásos publicista és televíziós műsorvezető, többszöri elnökjelölt – művében a Nyugat halálával riogatja az olvasót. Miért, kérdezhetnénk, hisz a modern technikai civilizációt megteremtő Nyugat társadalmi-politikai berendezkedése, a demokrácia és kapitalizmus párosa győztesen került ki a nácizmussal vívott második világháborúból és a kommunizmussal vívott hidegháborúból. Az ezredforduló környékén inkább a Nyugat diadalát lehetne ünnepelni. A nyugati civilizáció (általában Európát, Észak-Amerikát, valamint Ausztráliát és Új-Zélandot szokás ide sorolni) és elsősorban a világ egyetlen szuperhatalmának számító Amerikai Egyesült Államok az ezredforduló táján továbbra is domináns szerepet tölt be a világban akár a gazdasági, akár a katonai erőviszonyokat nézzük. Miért hát a siránkozás a Nyugat jövője fölött? Bár a Nyugat elsősége még mindig megkérdőjelezhetetlen, hatalma csökkenőben van. A leglátványosabban ezt a nyugati országok népesedési válsága jelzi.

Hová lettek a gyerekek?

1960-ban a világ hárommilliárdos népességéből 750 millió ember, tehát az összlakosság egynegyede élt a „nyugati” országokban. Azóta a Föld lakossága megduplázódott, az európai és európai származású lakosok száma viszont alig nőtt, s ma már a világ népességének alig egyhatodát teszik ki. Az előrejelzések szerint ez az arány 2050-re tíz százalékra csökken. Az utóbbi évtizedekben oly mértékben csökkent a születések száma, hogy csak egyetlen európai államban születik annyi gyermek, amennyi elég ahhoz, hogy a jövőben ne csökkenjen a lakosság. Ez az ország Albánia. Íme, néhány Buchanan által idézett adat: A pillanatnyi tendenciák fennmaradása esetén Németország lakossága a jelenlegi 82 millióról 2050-re 55 millióra csökken, és a lakosság harmada 65 évesnél idősebb lesz! Olaszország népessége a mostani 57 millióról 41 millióra esik, Oroszorszáké pedig már 2015-re 145 millióról 123 millióra zuhan. Spanyolországban negyedszázada még átlagosan 2,85 gyermek jutott egy anyára, a születési arányszámok a legmagasabbak közé tartoztak Európában (a lakosság szinten tartásához szükséges reprodukciós szint átlagosan 2,1 gyermek egy anyára). Mostanra az egy anyára jutó gyermekek átlagos száma 1,1 alá csökkent, a legalacsonyabbra Európában! 2050-ben a spanyol átlagéletkor 55 évre nő. Ez tizennégy évvel haladja meg a világ jelenleg legidősebb nemzetének, a japánnak az átlagéletkorát. Vajon ki fogja állni az egyre növekvő létszámú idősök nyugdíját és orvosi ellátásának költségeit? Mi a megoldás? Nos ahhoz, hogy a munkaképes (15 és 64 év közötti) lakosság jelenlegi számát fenn lehessen tartani Nyugat-Európában, 169 millió bevándorlót kellene befogadni 2050-ig. Mit tehetnek hát az

európaiak? 2050-ig beengedhetnek 150–200 millió bevándorlót, és felemelhetik a nyugdíjkorhatárt, mondjuk, 70 vagy 72 évre. És ez nem vicc, nem is rémálom, ez a népesedési folyamatokból adódó reális jövőkép.

A bevándorlók áradata

A Nyugat halála című könyv, amely bestseller lett Amerikában, nem véletlenül jelent meg a következő alcímmel: „A lakosság kihalása és a bevándorlók inváziója hogyan fenyegeti hazánkat és civilizációnkat”. Buchanan szerint a népesedési válság mellett a legfőbb fenyegetést épp a bevándorlók áradata jelenti. Európában elég egyértelmű, milyen veszélyekkel jár a bevándorlás. Először is, az öreg kontinens sohasem volt emigránsok tömeges befogadója, mint az USA. Ráadásul a bevándorlók zöme teljesen eltérő (főleg moszlim) kulturális közegből érkezik, és kinézetében is jelentősen elüt az őslakosoktól. Egyre nyugtalanítóbb méreteket ölt az idegenellenesség, és nő a különböző népcsoportok közötti összetűzések száma. A kilencvenes években a programjukat a bevándorlásellenességre építő pártok sorra söpörték be a szavazatok 10–20 százalékát Európa országaiban. Gondoljunk csak Le Pen Nemzeti Frontjára Franciaországban, Gianfranco Fini neofasisztáira Olaszországban, Jörg Haider Szabadságpártjára Ausztriában vagy Pim Fortuim pártjára Hollandiában. 2002-ben súlyos zavargásokra került sor a közép-angliai iparvidéken, amikor öszszecsaptak a dél-ázsiai származású és az angol fiatalok bandái. Franciaországban az utóbbi másfél évben jelentősen megugrott a zsidó intézmények (temetők, zsinagógák) elleni támadások száma. Ezek hátterében többnyire nem neonáci szervezetek álltak, hanem arab fiatalok. Az égő zsinagógák képe mindenestre eléggé kísérteties épp Európában. A zsidó lakosság az öreg kontinensen már rég nem a második legnagyobb vallási közösség. Felváltották őket a moszlimok. Franciaországban él Európa legnagyobb zsidó közössége, kb. 500 000 ember, viszont francia földön legalább tízszer ennyi a moszlim, az unió államaiban számuk a 20 millióhoz közelít. Németországban 1500 mecset áll, és nemsokára eljőhet az idő, hogy Európában többen járnak majd Allahhoz imádkozni, mint katolikus misére. Figyelembe véve azt a tényt, hogy az uniós országok lakosságának csak fele, kétharmada tartja magát kereszténynek és vallásosnak, s ezek közül is csak minden tizedik jár rendszeresen templomba, ez nem is a távoli jövő zenéje. És akkor még nem is szoltunk a biztonsági rizikókról. Franciaország már több, arab bevándorlók által végigvitt terrorhullámot megélt, s a 2003. március 11-i madridi vonatrobantások mögött is moszlim szélsőségesek álltak. És a titkosszolgálatok is számos akciót megakadályoztak. Amikor a brit belügyminiszter kijelenti, hogy „nem az a kérdés, lesz-e merénylet, hanem, hogy mikor”, akkor az európai polgár aligha érezheti biztonságban magát. Történik mindez akkor, amikor az EU államaiban a bevándorlók aránya 6–10 % körül mozog. Mi lesz, ha számuk a duplájára nő? Mi lesz, ha egyszer többségbe kerülnek?

Pat Buchanan azonban nem áll meg itt. Szerinte ugyanis a migránsok áradata a bevándorlók országaként számon tartott USA-t is komolyan veszélyezteti. „Jelenleg, jórészt a bevándorlás következtében, nem létezik többségi faj Hawaiion, Houstonban vagy New Yorkban. Öt éven belül nem lesz többségi faj legnagyobb államunkban, Kaliforniában. Kevesebb mint 50 év múlva nem lesz többségi faj az Egyesült Államokban. A történelem során egyik nemzet sem ment keresztül ekkora demográfiai változáson ilyen rövid idő alatt.” Ezt Bill Clinton mondta 1998-ban a Portlandi Állami Egyetemen, és nagy ováció fogadta szavait. Buchanan nem ennyire optimista. Szerinte a bevándorlás túlságosan is átalakítja Amerikát. Főként a migráció óriási

mérete, gyors lefolyása s a bevándorlók összetétele nyugtalanítja a szerzőt. Persze az sem mellékes, hogy a bevándorlók többsége a demokraták szavazótáborában köt ki, így a republikánusok a bevándorlás hangos támogatásával lényegében maguk alatt vágják a fát – véli Buchanan. De nézzük a számokat.

1960-ban az USA-ban mindössze 16 millió fő volt nem európai származású. Jelenleg 80 millióan vannak. 1969-ben, Nixon elnök beiktatásakor Amerikában 9 millió külföldön született ember élt, jelenleg közel 30 millióan vannak. 2000-ben 8–11 millió közöttre becsülték az illegális bevándorlók számát. Buchanan kétségbe ejti a latin-amerikaiak bevándorlása, arányuk 1980 és 2000 között 6,4-ről 12% fölé nőtt, és az európai származású fehérek után máris a második legnagyobb etnikai csoportot alkotják, megelőzve a feketéket. Évente 1 millió 600 ezer illegális bevándorlót fognak el a 3500 kilométer hosszú mexikói határszakaszon. Így is minden évben legalább félmillió illegális betelepülő csusszan át az Államokba. A hispán lakosság aránya az 1990 és 2000 közötti röpke 10 év alatt 25%-ról 32%-ra nőtt Kaliforniában és Texasban, és pár évtizeden belül többségbe kerülhetnek az Egyesült Államok két legnépesebb tagállamában! Los Angelesben és Miamiban máris a legnagyobb népcsoport a spanyol származásúaké, akárcsak Texas öt legnagyobb városából négyben. Buchanan szerint a mexikóiak mai bevándorlása több szempontból eltér a 19. századitól:

- A Mexikó felől érkezők száma felülmúl minden korábbi bevándorlási hullámot.
- A hispánok tekintélyes része (több millió ember) illegálisan tartózkodik az USA területén, túlnyomó többségük az amerikai– mexikói határon szökött át.
- Míg az egykoron Európát elhagyók többsége végképp búcsút mondott hazájának, a mexikóiakat csak egy folyó (a Rio Grande) választja el hazájuktól, sokan nem is akarnak megtanulni angolul.
- A Mexikó felől érkezők többsége összefüggő területsávon telepedett le, amely Dél-Kaliforniától Texasig húzódik. Ez a gyéren lakott terület a 19. század második feléig Mexikó része volt, most demográfiailag visszahódítják a mexikóiak. Mivel saját rádióik, tévéállomásaik, újságaik vannak, jórészt elkülönült lakónegyedekben élnek, lassan államot alkotnak az államban, asszimilációjukra vajmi kevés esély mutatkozik.
- A mexikóiak már egy új Amerikába érkeznek. A mindenkit amerikaivá tevő nagy olvasztótégely koncepcióját felváltotta a rongyszőnyeg elmélete. A politika már nem a beolvadást támogatja, hanem a multikulturalizmust, az etnikai sokrétűség megőrzését, s ennek érdekében anyagilag is segíti a különböző közösségeket.

Bár Buchanan fontosnak látja hangsúlyozni, hogy az amerikai hispán közösség, beleértve a mexikói származásúakat is, jórészt dolgoz, becsületes és törvénytisztelő polgárokból áll, azonban véleménye szerint eljött az ideje, hogy megerősítsék a déli határokat, és keményebben lépjenek fel az Amerikában illegálisan tartózkodók ellen. A közvélemény-kutatások mind azt jelzik, hogy a lakosság túlnyomó többsége azt szeretné, ha csökkenne a bevándorlók száma. Egyszerűen nevetséges, hogy a világ messze legerősebb katonai hatalma képtelen megvédeni saját határait a bevándorlók özönétől, és tehetetlen a

területén illegálisan tartózkodó sok millió bevándorlóval szemben. Ez két dologgal magyarázható. Egyrészt óriási a nyomás Mexikó irányából, hogy Amerika továbbra is nyitva tartsa kapuit. Mexikó lakossága az elmúlt időszakban évente egymillió fővel gyarapodott. Ha megszűnne a kivándorlás, a mexikói gazdaság egyszerűen összeomlana. Másrészt a hispán szavazók egyre fontosabbá válnak az amerikai politikában, a délnyugati államokban már megkerülhetetlenek, a demokraták és republikánusok is inkább a szavazataikért versengenek, nem akarják magukra haragítani őket. Emellett persze az olcsó munkaerő is fontos az amerikai gazdaság számára. Ha Mexikó nyitott határokat szeretne, nyissa meg a saját határait Guatemalával – vágja oda Buchanan Vicente Fox mexikói elnök kijelentésére utalva, majd veszélyes folyamatokra hívja fel a figyelmet. Miközben Mexikó semmit sem tesz a menekültáradat megállítása érdekében, sőt támogatja azt, az USA délnyugati államaiban erősödik a szeparatizmus és az etnikai alapú nacionalizmus a hispán lakosság körében. A hispán diákok amerikai szervezete, a MEChA nyíltan hangoztatja, hogy a délnyugati államokat Mexikóhoz kell csatolni. E szervezet egykori helyi vezetőjét, Antonio Villagrosát 2001-ben kis híján megválasztották Los Angeles polgármesterének. És más hispán szervezetek is a Mexikóhoz való visszatérést követelik, sok közülük állami támogatásban részesül mint kulturális szervezet. Aki hangosan tiltakozik ezen folyamatok ellen, azt egyből rasszistának bélyegzik. Közben megkezdődött a fehér és részben a fekete középosztály elvándorlása Kaliforniából, mindenekelőtt Los Angeles környékéről. Buchanan országos diskurzust szeretne a bevándorlásról, s nem a probléma szemérmes szőnyeg alá söprését. Ellenkező esetben az USA egy etnikailag mélyen megosztott, konfliktusokkal teli társadalommá válik, és folytatódik a délnyugati államok, mindenekelőtt Kalifornia „balkanizációja”.

Buchanan igyekszik a republikánus pártot meggyőzni, hogy a bevándorlás támogatásával a saját halálos ítéletét írja alá. Természetes, hogy a frissen bevándorolt lakosok inkább a demokratákat választják. A republikánusok hagyományos elvi álláspontja, az olcsó állam, a szabad vállalkozás és az alacsony adók főleg a módosabb (főként fehér) középosztálynak kedveznek, míg a bevándorlókat, akik kevés adót fizetnek, inkább a demokraták által ígért magasabb szociális juttatások érdeklik. Ez alól csak a kommunista diktatúrák elől menekülő betelepülők voltak kivételek, a hispán lakosok közül egyedül az USA-ban élő milliós kubai közösség tartozott ide. Csakhogy a mexikói származásúak több mint hússzor többen vannak a kubaiaknál. Az amerikai választók egyre inkább etnikai alapon oszlanak meg a két nagy párt között. A republikánusok minden igyekezetük ellenére a 2000-es elnökválasztáson mindössze az amerikai feketék alig egytizedének és a hispánok 35%-ának szavazatait nyerték el. Pedig George W. Bush és spanyolul kitűnően beszélő testvére, Jeb Bush floridai kormányzó mindent bevetett a hispánok meggyőzése érdekében. Ha a 35%-ból levesszük a republikánusok hűséges és szervezett kubai származású floridai szavazóit, akkor a hispán szavazatok kevesebb mint egyharmada elég szerény eredmény. A republikánusok azonban már több mint 3 évtizede számíthatnak a fehér választók kb. 60%-ának szavazatára, mindenekelőtt az USA középső és déli államaiban. Ez eddig bőven elég volt arra, hogy 1968 óta folyamatosan taroljanak az elnökválasztásokon. Mindössze két demokratának sikerült az elnöki székbe jutnia: Jimmy Carternek és Bill Clintonnak. Mindketten a déli államokból származnak (Carter Georgia, Clinton pedig Arkansas kormányzója volt). Köztudott, hogy a déli demokraták programja főleg gazdasági téren közel áll a republikánusokéhoz és különbözik saját pártjuk északkeleti elitjének szociáldemokrata elveitől. Buchanan arra figyelmeztet, hogy eljőhet az idő, amikor a fehér középosztály szavazatainak a besöprése már kevés lesz. Az európai származású fehér

lakosság aránya ugyanis az 1960-as 88,6%-ról mára 69%-ra apadt, és az előrejelzések szerint 2050-re 50% alatt lesz. A republikánusok így saját közreműködésükkel veszítik el lábuk alól a talajt. Nixon 1972-ben és Reagan 1984-ben még az 50 szövetségi államból 49-ben győzött, megszerezve az összes szavazat kb. 60%-át. 2000-ben azonban az elnökválasztás már patthelyzettel végződött, és végül Floridában dőlt el néhány száz szavazattal Bush javára. A hispán invázió miatt az egykori republikánus bástya, Kalifornia végleg elveszni látszik, és Buchanan szerint ezen az úton halad Texas, Bush kormányzóságának színhelye is.

Volt egyszer egy Amerika...

„Pat, elveszni látjuk az országot, amelyben felnevelkedtünk” – hallotta oly sokszor Buchanan a 2000-es elnökválasztási kampány során Amerika-szerte. Milyen egykoron létezett ország elvesztését fájlalták a szimpatizánsok? Volt egyszer egy Amerika – és itt most véletlenül sem Sergio Leone legendás, a New York-i zsidó maffiát bemutató filmjéről van szó. Nagyjából a hetvenes évekig létezett egy Amerika, amely mélyen vallásos (keresztény) volt és konzervatív. Egy ország, ahol nemcsak törvény tiltotta az abortuszt, de azt kivétel nélkül szinte mindenki morálisan is elítélte. Egy ország, ahol szóba sem jöhetett az eutanázia, ahol a homoszexualitást elítélték vagy gyógyítandó betegségnek tartották. Egy ország, ahol népesek voltak a családok. A „legnagyobb generáció” (the greatest generation) családjai voltak ezek, azé a korosztályé, amely a nagy gazdasági válság éveiben nőtt fel, sokat nélkülözve, majd végigharcolta a második világháborút, és onnan visszatérve nagy családokat alapított, melyekben nem volt ritka a négy-öt gyermek, de előfordult jóval több is, családokat, amelyek templomba jártak és ebéd előtt egymás kezét megfogva imádkoztak. Ritka volt a válás, éppúgy, mint a gyermekeit egyedül nevelő szülők száma, s szinte ismeretlen fogalom volt a házasság nélküli élet társi kapcsolat. A legnagyobb generáció sokat dolgozott, mert eldöntötte, hogy az ő gyermekei nem nélkülözhetnek úgy, mint ők egykoron. Ez volt az az Amerika, amely szenvedélyesen antikommunista volt, és amelyről Kennedy elnök azt mondhatta, hogy „mi bármilyen áldozat árán, bármilyen terhet vállalva, bármilyen nehézséget elviselve támogatni fogunk minden barátot, s szembeszállunk bármilyen ellenséggel, hogy biztosíthassuk a szabadság fennmaradását és sikerét.” Ennek az Amerikának a katonái szálltak harcba nagy lelkesedéssel Koreában és eleinte Vietnamban is. Ebben az Amerikában nőtt fel Pat Buchanan, s ezt az Amerikát sírják most vissza a republikánus párt keresztény-konzervatív szárnyához tartozó támogatói. Mert közben sok minden megváltozott.

1973 óta, amikor a Legfelsőbb Bíróság a Roe versus Wade ügyben úgy döntött, hogy az abortuszhoz való jog a nők alkotmányos joga, az Egyesült Államokban több mint 40 millió művi terhesség-megszakítás történt. Sokszorosára emelkedett a válások és a szétesett családok száma is. Eközben visszaesett a születések és házasságkötések száma. A tízparancsolatot és a vallást kiparancsolták az állami iskolákból és intézményekből, a médiákat előzönlötte a hollywoodi filmeknek az erőszakot, kábítószer-fogyasztást és pornográfiát népszerűsítő áradata. Megrendült a haza és a történelmi hősök nagyságába vetett hit is. A tegnap hősei sokak szemében bűnösökké váltak. Az Amerikát felfedező Kolumbusz így lett az indiánok rasszista pusztítójává, az Egyesült Államok alapító atyái, George Washington, Thomas Jefferson vagy James Madison szégyenteljes rabszolgatartókká – és még folytathatnánk a sort. A fajok közötti egyenlőség biztosítása érdekében bevett gyakorlattá vált a hátrányos helyzetű kisebbségek pozitív diszkriminációja, előnyben részesítése az egyetemi felvételnél vagy a

közzszolgálati állásokba való felvételnél. Eközben arról folyik a vita, köthetnek-e a homoszexuálisok legális házasságot, lehetnek-e papok egyes egyházaknál, szabad-e embert klónozni, megengedhető-e az eutanázia stb. Volt egyszer egy Amerika, s ma van helyette kettő. S talán még sosem volt ennyire megosztott. Több törésvonal érzékelhető a társadalomban, alapjában véve mégis a konzervatív, erősen vallásos, a régi Amerikát és értékeit képviselő lakosok állnak szemben a kulturális forradalom ideológiáját képviselővel.

Az értelmiség árulása és kulturális forradalma

Az Egyesült Államok kettészakadásának Buchanan számos okát leírja, a legfontosabb azonban az értelmiség lázadása vagy „árulása”, az egyetemeken nevelkedett értelmiségi elit támadása a hagyományos értékek, főleg a keresztény vallás és a családok ellen. A folyamat a hatvanas évek végén vezetett robbanáshoz, a jól ismert diáklázadásokhoz. Eszmei atyjai az Európából kivándorolt (a nácik elől Amerikába menekült) marxista gondolkodók voltak, mindenekelőtt az ún. frankfurti iskola képviselői, Theodor Adorno és Herbert Marcuse, de az olasz Antonio Gramsci vagy Lukács György is. Ők a kulturális forradalom megalapozói. A forradalom eszmei mondanivalója következőképpen összegezhető: Isten nem létezik, a világban nincsenek abszolút értékek és igazságok, minden relatív. Az élet célja az emberi boldogság ezen a világon (túlvilág nincs). Minden társadalom és egyén maga dönti el, hogy mi az erkölcsös és mi nem, és e szerint élhet. Minden életstílus erkölcsileg is egyenértékű. A kulturális forradalomra jellemző a hit és az egyház teljes elutasítása, a szexuális szabadság hirdetése, a kábítószer-fogyasztás tolerálása vagy ünneplése, továbbá az erőteljes feminizmus és a másság iránti tolerancia feltétlen megkövetelése. Buchanan szerint ezen új, vallásos hevülettel terjesztett eszmerendszer egyik legnagyobb paradoxona, hogy feltétlen toleranciát követel, miközben maga is intoleráns más nézetekkel szemben. Aki ellenzi, hogy egy feketét előnyben részesítsenek a főiskolai felvételnél vagy a rendőrséghez való felvételnél csak azért, mert színes bőrű, az egyből rasszista vagy fasiszta. Aki a homoszexualitást kezelhető betegségnek tartja, az homofób. Aki a nyugati vagy az amerikai kultúrát, civilizációt felsőbbrendűnek érzi, az sovíniszta. Aki szerint a nők feladata a háztartás vezetése és a gyerekek nevelése, az szexista. A kulturális forradalom másik nagy paradoxona, hogy úgy győzedelmeskedik egy sor kérdésben, hogy a társadalom nagyobb része ezt nem is támogatja. Ez annak köszönhető, hogy ideológiája a hatvanas évek végétől meghatározóvá vált az egyetemeken többségén, majd az itt végzett értelmiség révén az államigazgatásban, iskolákban, bíróságokon és főképp a médiákban. A művi terhesség-megszakítást a Legfelsőbb Bíróság nyilvánította a nők alkotmányos jogának, holott ezt 1973-ban az amerikaiak több mint 80%-a ellenezte, s a szövetségi törvényhozás sosem szavazta volna meg, az abortusz teljes szabadságát még most is mindössze minden ötödik amerikai támogatja. A médiák terjesztette populáris kultúra teli van erőszakkal, szexualitással, kábítószeresekkel stb., pedig a szülők nagy része tiltakozik ellene, akárcsak a tízparancsolat, az imák és a vallás kitiltása ellen az állami iskolákból, mégis megtörtént ez is. Az USA déli államaiban sorra távolítják el a Konföderációra (a déli rabszolgatartó államok szövetsége a polgárháborúban) és annak kiemelkedő vezetőire emlékeztető zászlókat, emlékműveket, elnevezéseket. Történik mindez a szövetségi intézmények, különböző civil szervezetek nyomására, gyakran a többség akarata ellenére.

Buchanan szerint a kulturális forradalom végső győzelme a Nyugat halálához fog vezetni. A népesség előrepszik és fogyásnak indul, a nyugati országokat előzönlük a bevándorlók,

miközben a nyugati civilizáció egyre kevésbé lesz büszke az általa elért fantasztikus eredményekre, viszont egyre inkább a vádlottak padjára szorul a történelem átírása miatt. Így a világ szinte minden bajáért a Nyugat, a fehér faj, az imperializmus és a kapitalizmus lesz a felelős, függetlenül a történelmi tényektől. Az afrikai országok így követelhetnek kárpótlást a 17–18. században Amerikába hurcolt rabszolgákért. Az már senkit sem zavar, hogy a rabszolgaság végigkísérte az emberiség történelmét, azt nem a Nyugat találta ki, és épp Nagy-Britanniának és az Egyesült Államoknak köszönhető a felszámolása, ahogy az sem zavar senkit, hogy Afrikában gyakran a helyi törzsfőnökök adták el jó pénzért a rabszolgákat európai kereskedőknek, jelenleg pedig gyakran véres kezű, korrupt afrikai diktátorok követelnek kártérítést, miközben saját országukban sárba tiporják az emberi jogokat, és a fekete kontinens néhány államában még ma is előfordul, hogy pénzért adják-veszik az embereket. Az átírt történelem szerint a spanyol konkvisztádorok és az európai telepesek rasszista tömeggyilkosként kiirtották a természettel összhangban élő, sokszor fejlett kultúrájú őshonos amerikai indiánokat. Ebben persze van igazság, csak az objektivitás kedvéért azt már kevesen ecsetelgetik, hogy például az aztékok állandó háborúkat vívtak a környező törzsekkel, a hadifoglyokat pedig százával áldozták fel isteneiknek – az élő emberek szívét a piramisaik tetején kitépve. Arra sincs magyarázat, hogy ha az indián kultúrák olyan fejlettek voltak, akkor birodalmaikat hogyan tudta megdönteni Cortes vagy Pissaro pár száz emberrel, és miért nem találták fel a kereket. Az sem érthető, hogy ha a Nyugat a rasszizmus, elnyomás és kizsákmányolás világa, akkor miért akart és akar sok tízmillió ember oda (és csakis oda) kivándorolni. Miközben a történelem feje tetejére állítása szétzúzza a Nyugat büszkeségét és morális tartását, és annak valamennyi vezetőjét állandó bocsánatkérésre kényszeríti, a többi civilizáció képviselőinek eszébe sincs bármiért is bocsánatot kérni. A végső dőfést a morális hanyatlásban a vallásosság eltűnése adja, a kereszténység tömeges elhagyása romba dönti azt az erkölcsi vázat és kulturális alapot, amelyre az egész nyugati civilizáció épült. A büszke történelmi tudatot és az erkölcsi alapot nélkülöző, gyökereitől megfosztott, múltjával szembeforduló, demográfiai hullámvölgyben veszteglő és bevándorlók által előzőnlött Nyugat így kártyavárként omlik össze.

Buchanan esélylatolgatása

Buchanan nem sok esélyt ad Európának. Az öreg kontinensen oly mértékű a vallásosság elhagyása (csak minden tizedik vagy ennél is kevesebb ember jár rendszeresen templomba) és a születésszám csökkenése, hogy az amerikai konzervatív gondolkodó, úgy tűnik, végképp leírta földrészünket.

Némiképp más a helyzet az Egyesült Államokban, ahol jóval erősebb a konzervatív értékek tisztelete és a vallásosság, és magasabbak a születési arányszámok. Buchanan lát esélyt arra, hogy a lakosság többségének elege lesz a kulturális forradalom „vívmányaiból”, amelyeket eddig szótlanul tolerált. Bőven akadnak erre utaló jelek. Az USA középső és déli részein a főleg protestáns vallási közösségek egy valóságos párhuzamos keresztény kultúrát hoztak létre saját egyházi iskolákkal, tévé- és rádióadókkal, újságokkal, könyvkiadókkal. Képtelenek voltak elfogadni, hogy az ő adóikból az állam olyan iskolákat finanszírozzon, ahol gyermekeik nem imádkozhatnak, és ki van tiltva a tízparancsolat. Mississippi állam lakossága 65:35 arányban úgy döntött egy népszavazáson, hogy az állam Konföderációra emlékeztető zászlaja megmaradjon, Kaliforniában a többség leszavazta a pozitív faji megkülönböztetés és a

kétnyelvű állami oktatás politikájának folytatását, Alabama bírása, Roy Moore kijelentette, hogy a bírósági ülésteremből nem hajlandó levenni a tízparancsolatot tartalmazó plakettet, ha valaki ezt kívánja, küldje ki a fegyveres erőket. A közvélemény-kutatások azt jelzik, hogy az amerikaiak többsége korlátozná a bevándorlást. Buchanan azt szeretné, ha a republikánus párt végre nyíltan kiállna e csendes többség mellett, felszámolva a pozitív diszkriminációt, gátat szabva a bevándorlásnak, kiutasítva az illegális migránsokat, korlátozva az abortuszt, és jórészt a helyi közösségekre bízna az állami iskolák tananyagának meghatározását. Emellett a Legfelsőbb Bíróság hatalmának csökkentését is szorgalmazza.

Érzelmek és ellentmondások

Pat Buchanan könyvét valósággal átítatja a mély keserűségérzet. A szerző, aki olyannyira csodálta és szerette a (régi) Nyugatot és mindenekelőtt annak vezető hatalmát, az Egyesült Államokat, szinte sírva fakad művében, mikor a jelenlegi társadalmi és politikai tendenciákat elemzi. Tehetetlen szomorúság és a jövő feletti mélységes aggodalom sugárzik a lapokról, mintha Buchanan a süllyedő Titanicot bámulná.

Az amerikai politikai közeget, mindenekelőtt a befolyásos keresztény-konzervatív tábor gondolkodását nem igazán ismerő olvasó számára meglepő lehet Buchanan erős vallásossága és fundamentalista gondolkodásmódja az olyan kérdésekben, mint az abortusz és a vallásoktatás. A művet olvasva hamar rájöhetsz, hogy ez bizony nem egy álszent színjáték, hanem mély erkölcsi meggyőződés és hit, méghozzá olyan, amelynek széles támogatottsága van hazájában. A szerző főleg a válság ecsetelésére koncentrál, mintha máris eltemette volna a Nyugatot, s a mű rekviem lenne egy hajdanvolt nagy civilizációról. Az általa javasolt megoldásoknak szentelt egyetlen fejezetben sok az ellentmondás. A cikk előző részében vázolt ötletek mellett például Amerika befelé fordulását, világpolitikából való kivonulását is javasolja. (Azt nem részletezi, hogy a világ legjelentősebb hatalma hogyan térhetne újra vissza a nemzetközi ügyekbe való be nem avatkozás politikájához, amellyel több mint 60 éve felhagyott. Buchanan szerint hiba volt az is, hogy az USA belépett a második világháborúba!) Emellett ellenzi a szabad kereskedelmet, sőt számos állami gazdasági beavatkozást javasol a családok megsegítésére. Ezzel szembemegy a republikánusok legfontosabb elvével, a gazdasági liberalizmussal. A népesedési válság okainak leírásában is találhatunk ellentmondásokat, kérdés, hogy tényleg a kulturális forradalom eszmevilága volt-e a döntő ok, vagy egyszerűen csak a gazdasági, társada